

По Божіей прѣчей воли повѣха топли вѣтровѣ. Извори и рѣки вратихася на прибрежіа своа. Вода иссохна. Ковчѣгъ сѣдна на Араратѣ, высокои планинѣ въ Арменіи. Почти и другіи планины мало по мало начнаха да показватъ верховѣ своа.

Нои отвори прозорецъ, и, понеже не ѣ можелъ доволно околѣ себѣ да види, пѣсна вранъ, за да испыта, да ли ѣ вода доволно испаднала. Врана отлѣтѣ, и више не мѣ сѣ врати. Пѣсна голуба. Онъ, понеже не намѣри мѣсто гдѣ да стѣпи, и затѣ лѣталъ ѣ само околѣ Ковчѣга. Нои, во всемъ Богъ подобенъ, и противъ животныхъ прѣчей милостивъ, прострѣ рѣкъ, и внесе голуба въ Ковчѣгъ.

Послѣ седмь днѣй пакъ пѣсна голуба. Онъ на послѣдокъ сѣ врати, и донесе въ клюнѣ зелено лиснатъ маслиновъ вѣтвь. Съ колико ли сѣ сѣ зародовали вси въ Ковчѣзѣ, когда радостный той надежды знакъ соглѣдаха! Нои сѣ увѣри, какъ ѣ вода весма спаднала.

Послѣ други седмь днѣ пѣсна пакъ голуба; но онъ више не мѣ сѣ врати. Сътѣ това разумѣ онъ, какъ ѣ земля совсѣмъ суха; а и тако ѣ и было.

Богъ, кой искалъ да сѣ покаже Ною совсѣмъ милостивъ Избавитель, рече мѣ: излезь нынѣ